

GYCKELN

#1 2015

LIGHT AND DARKNESS

- SARA WÜNSCHE 3 Redaktören har ordet
En ny redaktör, ett nytt format och ett hopp om vår.
- LINN PERSSON 4 2Q har ordet
Ett nytt ansikte på kuratorsexpeditionen.
- DAVID ZETTERMAN 5 In memoriam: Sonja Lyttkens
En banbrytare är död.
- SAM LE BUTT 8 Spotlight on: Smaka
The new regime gets reviewed.
- 10 Past and Upcoming Gasques
12 Calendar
- EVA GARMENDIA 14 From Transient to Eternal
The magic of light, dark and chemistry.
- SANNA SVANSTRÖM 16 En svenskargentisk kulturkrock
En kindpuss kan vara något alldeles ohyggligt.
- ANGELA HICKS 18 Interview Nine: The Bank
'So, what does the bank of England actually do?' Strike terror, apparently.
- 20 Ämbetsmän på Kalmar nation
22 Kallelse till Landskap

EDITORS: Sam Le Butt, Sara Wünsche & David Zetterman
ART DIRECTOR: David Zetterman
COVER AND CENTERFOLD PHOTOGRAPHY: Daniela Tran
LEGALLY RESPONSIBLE: Viktor Botö
CONTACT: gyckeln@kalmarnation.se

Kalmar nation
Svartmangatan 3, 753 12 Uppsala
018-69 49 80
1Q: Viktor Botö. 1q@kalmarnation.se
2Q: Linn Persson. 2q@kalmarnation.se
3Q: Jens Wendel-Hansen. 3q@kalmarnation.se
Expedition hours for 1Q and 2Q: Mon., Wed., Thur. 16-18, Tues., Fri. 12-13.

REDAKTÖREN HAR ORDET

Redaktionen har förökat sig igen! Vår nyaste medlem introducerar sig.

AV SARA WÜNSCHE

Välkomna till ett nytt år, en ny termin och en sprillans ny *Gyckeln*! Som ni säkert redan lagt märke till har tidningen bytt format och trycks nu större och färggrannare än någonsin förut. För att fira detta valde vi redaktörer (något ovana som vi fortfarande är vid dessa nya färgglada möjligheter) ett tema av mörker och ljus, av kontraster mellan den vinter som varit och den nya ljusa årstid som nu väntar. Vi visar också kontrasten mellan det gamla och det nya på nationen genom ett reportage om Uppsalas första kvinnliga inspektör och en blick framåt mot allt som händer under terminen.

Eventuellt tycker ni precis som jag att den där ljusa våren fortfarande känns ganska avlägsen, men ni måste hålla med om att det ändå finns något hoppfullt i att starta en alldeles ny termin. På väg ut från tentasalen efter att ha skrivit förra terminens sista tenta kändes det lite som att jag lämnat mörkret bakom mig och plötsligt stigit ut i ett nytt ljus. Lättnaden i det ögonblicket gjorde nästan all pluggångest värt besväret.

Även jag är ju ny här – ny som redaktör, ganska så färsk som kalmarit och ännu inte helt erfaren som student. Därför vill jag ta tillfället i akt att tacka alla som gjort min första tid på nationen så rolig och välkomnande, och framför allt mina medredaktörer David och Sam för att de gett mig den här chansen att prova på mina talanger som redaktör och skribent (jag lovar att inte klanta

mig alltför mycket!).

Jag vill också hälsa alla nya reccar välkomna till Uppsala och till nationen, och hoppas att ni kommer att trivas lika bra som jag gör. Passande nog är denna utgåva fylld av tips och info om vad som händer på nationen. Bläddra fram till sidan 8 för att läsa vår nya återkommande sektion »Spotlight on Kalmar« som denna gång handlar om nationens restaurang Smaka. På sidorna 10-11 återfinns reportage om tidigare och kommande gasquer (själv rapporterar jag från ostkakegillet, som var min egen introduktion till allt det roliga som gasquer kan innebära) och därefter följer en mer fullständig kalender över våren här på Kalmar. Måtte den komma snart! ♦

MÖT REDAKTÖRERNA

David är en mångsidig tidsoptimist med planer på att bli lärare i historia. Han skriver gärna historiska anekdoter, spelar musik och är motvilligt layoutansvarig.

Sam är en poesiskrivande litteraturstudent från England, som drömmer om att någon dag bli redaktör för en aningen större tidskrift och att bemästra kaffebeställningar på svenska innan terminen är slut.

Sara är en blivande språkvetare, perfektionistisk korrekturläsare och något nervös skribent med förkärlek för checklistor. Utöver att arbeta med *Gyckeln* hänger hon gärna i Kalmars syjunta.

2Q HAR ORDET

Vår nya ekonomi- och Disneyansvarige presenterar sig. Händerna på bilden tillhör tyvärr någon annan.

AV LINN PERSSON

Hej, kära Kalmariter och vänner!
Vissa av er har kanske redan hunnit se mig springa runt på nationen med pengar eller en kopp kaffe i handen. Mitt namn är Linn, och i höstas blev jag vald till andre kurator (ekonomiansvarig) på Kalmar nation! Innan jag började jobba heltid på nationen läste jag till socionom, något som kan tyckas vara väldigt annorlunda än att jobba med ekonomi och bokföring. Men med stöd från tidigare andrekuratorer, noggrann upplärning och min vilja att skapa ordning och reda så känner jag mig självsäker inför ett år av utmaningar. Liksom Nasse i *Nalle Puh* ska jag lära mig att vara modig!

Nu när verksamheten har dragit igång för terminen så har jag hunnit se både nya och gamla ansikten. Jag hoppas att ni som är nya på nationen känner att ni har hittat hem både här, men också i Uppsala – ni är efterlängtade!. Jag hoppas också att ni som återvänder för en till termin av studier känner er avslappnade och utvilade efter en lång och skön juledighet – vi har saknat er! Ni som är nya i Uppsala kommer snart upptäcka att studentlivet är som en helt ny värld.

Därför vill jag framförallt tipsa er om recegasquen, som är terminens första traditionella sittning. Den är lite som en A-kurs i nationens liv. Istället för krångliga teorier, formler eller verb så får du lära dig saker som är viktiga på riktigt – till exempel hur du skålar, hur gasquer avslutas och när du ska stå upp på stolen.

Slutligen vill jag välkomna alla att komma förbi mitt kontor om ni har några frågor om stort eller smått angående nationen, eller undrar något om Disney. Jag hoppas att studentlivet och Kalmar nation snart kan få bli en del av din värld.

Välkommen hit, välkommen hem! ♦

IN MEMORIAM: SONJA LYTTKENS

I december avled vår inspektrix emerita vid 95 års ålder. Men innan dess hann vi intervjua henne.

AV DAVID ZETTERMAN

Kalmar nation har alltid legat i framkant i jämställdhetsfrågor. Vi var första nation i Uppsala att ha kvinnlig kurator, vi var den första nationen med fler kvinnor än män som medlemmar – och 1970 fick vi Uppsalas första kvinnliga inspektor, matematikdocenten Sonja Lyttkens. I augusti fyllde hon 95 år, vilket vi tyckte var värt att uppmärksamma, och under hösten fick vi hälsa på henne i Kåbo för en intervju.

Sonjas kropp höll på att överge henne. Hon hade svårt att höra och var tvungen att använda rollator för att ta sig runt huset. Några månader tidigare hade hon fallit i en trappa och sedan dess hade läkarna till hennes stora frustration förbjudit henne från att gå upp på övervåningen – »de idioterna har fel, för jag stelnar bara till om jag inte får röra mig«. Även minnet började ge vika, och enkla upplysningar om namn och årtal hamnade ibland helt snett – men tanken var fortfarande knivskarp.

Sonjas mor Anna Petrus var framgångsrik skulptör. Huset är fyllt av hennes skulpturer – vissa är starkt influerade av egyptisk och babylonisk konst, bland annat ett stort bronslejon.

»Det var mammas favorit, jag har haft det med mig sedan jag var liten ... jag brukade

leka med det, jag fick borsta tänderna på det.«

Annat är i mer avskalat realistisk stil, bland annat en byst av Sonjas far.

»Blivande läkare när han träffade mamma. Och blivande sjöofficer. Jag frågade honom någon gång varför han sökte in på marinläkarlinjen – det antogs bara två eller tre varje år – och då svarade han 'jag ville se Indien'. Stadiga, kloka, trygga pappa, det var ett alldeles oväntat svar.«

»Fick han se Indien?«

»Nej, han fick aldrig se Indien...«

Sonja delade moderns konstintresse och övervägde länge att följa i hennes spår och gå en konstutbildning. »Det är som med matten, det går bara om man är tillräckligt bra ... jag frågade mamma. Och hon sa, 'om du känner att det är det enda här i världen du vill göra så gör det, men är du tveksam – gör något annat'. Denna tveksamhet gjorde väl att jag dröjde med att hoppa på konsten, och jag kanske ångrar det lite...«

»Så varför blev det just matematik i stället?«

»Det är roligt! Lyttkarna är i regel mattebegåvade, det går genom hela släkten. Det är nästan livsfarligt.«

Familjen Petrus-Lyttkens flackade runt

mellan olika orter i Skandinavien, men studenten tog Sonja i Kalmar, och därför skrev hon 1937 in sig vid Kalmar nation. 1944–45 var hon förste kurator. Beredskapsåren satte prägel på nationslivet: fester i festsalen krävde särskilda mörkläggningsgardiner för att ljuset inte skulle synas för spaningsplan och ransoneringen gjorde att man fick hålla igen en aning med mat och sprit. Men likväl:

»Det var ett jäkla supande på nationen, det är ingen tvekan.«

Att ransoneringen tvingade nationerna att avskaffa lunchsnapsen påverkade uppenbarligen inte alkoholkulturen.

»Jag hade ju liksom ingen lärare, så när jag kom hem till jul och skulle slå upp lite, insåg jag att mina spritvanor inte var riktigt societetsfäliga.«

Sonja Lyttkens anno 1937, nyss inskriven vid universitetet och nationen.

Sedemera disputerade Sonja i matematik och var sedan fram till pensionen verksam som docent vid matematiska institutionen i Uppsala. Efter pensionen fick hon till sist utveckla sitt intresse för måleri. Hon började även rida på gamla dar, och i hemmet finns flera tavlor hon målat i Indien, som hon till skillnad från sin far till sist tog sig till, och Påskön, som hon såg från hästryggen.

Att Sonja var Uppsalas första kvinnliga inspektor är väl förankrat i nationens historiskrivning, men hennes bedrifter utanför nationslivet är alldeles för okända, även bland de mest insatta nationsrävarna. När jag frågar om det finns något i hennes livsgärning som hon är extra stolt över ser hon nästan förvånad ut:

»Vet du inte att det är vi som har genomdrivit särbeskattningen?«

Det hade jag ingen aning om.

»Sven tyckte att vi kanske skulle gifta oss, och jag sa att det har vi inte råd till, för då blir vi sambeskattade. 'Det ska vi ändra på!' sa vi, och det märkliga är att det gjorde vi!«

Mycket riktigt. 1959 skrev hon ett glödande debattinlägg i *Dagens Nyheter* som blev startskott för en lång debatt. Sonja blev frontfigur för Grupp 222, ett nätverk av kvinnor för särbeskattning, och höll stånd mot de många konservativa debattörer som såg särbeskattning som »ett fullständigt nedbrytande av familjen som ekonomisk enhet«, som högerpolitikern Ingegerd Troedsson uttryckte det. Reformen tog längre tid förr, men 1971, när kvinnorörelsen som växt fram i 68-vänsterns kölvatten hade flyttat konfliktlinjen såpass långt att särbeskattning inte längre kändes särskilt radikalt, avskaffade Riksdagen till sist sambeskattningen av gifta par.

När Sonja Lyttkens gav sin in i den akademiska världen kring 1930-talets slut var

det ont om kvinnliga studenter, och matematiska institutionen var i högsta grad en männens värld.

»Ja, det är klart att det var pirrigt, men min mamma var ju starkt kvinnosakskvinnlig. Hon åkte väl till England för att studera skulptur. Jag tror det var så att hennes kompisar åkte till Paris men hon ville göra något annat, och då blev det England. Så hon gick ju med suffragetterna.«

»Och hur smittade det av sig på dig?«

»Jag tycker de har självklart rätt.«

»Och hur självklart tyckte andra att det var?«

»Jag frågade dem inte!«

Sonjas tankar rör sig i oväntade banor. När hon snubblar över ett ämne hon är nyfiken på nästan spritter det i henne. Hon tycks vara lika nyfiken på mina idéer och erfarenheter som jag på hennes. När jag berättar att jag i grunden är historiker skiner hon upp och introducerar mig för en fråga hon försökt få svar på: varför står det i Iliaden att grekerna använde ston i strid, trots att hingstar annars alltid föredragits i krig? Till min egen förvåning lyckas jag faktiskt besvara frågan, och under intervjuens lopp studsar hennes associationer vilt mellan olika böcker, samtal, idéer och upplevelser.

Men till sist måste 95-åringen vila. Det blir maken Sven Hamrell, en pigg 86-årig pensionerad statsvetare, som avrundar genom att föra oss upp för den för Sonja förbjudna trappan till husets övervåning, som rymmer deras respektive arbetsrum och gamla sovrum. Hyllorna är proppfulla av anteckningar och böcker om de mest skiftande ämnen.

Även Sven har svårt med hörseln.

»Jag har tyvärr lite problem, jag hör inte riktigt. Det är något fel på mig. Jag vet inte riktigt vad det beror på. Det är möjligt att

jag håller på att dö.«

Men om Sonja skiner upp av nya intellektuella utmaningar så skiner Sven upp av tanken på Sonja.

»Här var Sonja, och här har ni hennes konstverk. Visst är det mycket fina saker? Och så hennes böcker och så. Hon samlade på böcker, och så har hon gjort väldigt mycket anteckningar och så. Det här är något väldigt värdefullt.«

Och så darrar rösten till.

»Hon var en riktig kanon, ser du, när hon var ung!«

Sonja Lyttkens vid sitt sista framträdande i nationssammanhang, på jubileumsbalen 2013. Foto: Cathy Xiao Chen.

Tack till Hedvig Widmalm, som bistod vid intervjun.

SPOTLIGHT ON: SMAKA

This recurring section will highlight some of the nation activities. First out: our very own restaurant.

BY SAM LE BUTT

The New Year has seen a change of head beneath the Kitchen-master hat of Kalmar's vegan Friday-feast: the capable head of the bright-eyed and bushy-tailed British Exchange student Harriet Dunn. Although 'Fresh meat' may be a slightly inappropriate term to employ in this case, given the all-green nature of Smaka, new management has certainly injected a shot of energy into both the menu and atmosphere of this term's restaurant! I was cajoled into attending one week last term (persuasion necessary due to my die-hard love of all things meat – *not very Kalmar* – I hear you mutter), and the food was good! The service, however, was a little forgetful and the mood a little tense because of it. You may say I should lower my standards for an amateur student-run restaurant, but last week's visit confirmed I was right to expect better from my beloved Kalmar.

We booked a table in advance, given the popular nature of the night, and arrived promptly at six o'clock – an effort we had foregone last time, resulting in the unfortunate depletion of half of the menu an hour into service! We would not miss out again. I dined with five friends, partly to celebrate our reunion after the Christmas break, and

partly due to the birthday of one of us. The mood, therefore, was already a buoyant one, but it was much complimented by the renewed sense of relaxation and readiness emanating from the room and staff. They took our drinks orders, which were delivered speedily (always a plus in my book!), before allowing us time to peruse the menu. We had all agreed in our postprandial discussion last time that the prices were a little steep compared to regular nation food, which is a bit irritating when you wait so long to receive it. It is a shame that our experience last term obviously coincided with an off-week for the restaurant, mainly due to lack of staff; unfortunately, we were discouraged from repeating the experience, and therefore any further opportunity to amend our impressions. However, we were happy to find our fiscal dread quelled somewhat – the prices had dropped! Things were going well, and we ordered our food whilst enjoying the jazz music playing softly in the background – perfect dinner music.

The food was delicious; the generosity of the portions extended. For each course there is both a vegan and a vegetarian option. It so happened that the three girls sat along one side of the table, and the guys on the

Our bright-eyed and bushy-tailed kitchen master in action. Photo: Julia Sheffield.

other: a contrast sharpened when we girls all ordered the same vegan option for each course, and the boys all chose the vegetarian! A cross-table repartee concerning which option was tastier was established, but the overall impression was that it was all good. My butternut squash and chilli soup for the starter was gorgeous; the consistency was spot-on, a comment hard-won from the lips of a self-confessed texture-stickler. My Moroccan stew with fruity olive couscous was very good, although I had misjudged what the word 'fruity' was referring to – I had, for some reason (possibly my over-active linguistic brain) thought it an adjective describing the full-and-freshness of the olives themselves; it turned out to be describing the couscous as a whole, which was flecked with sultanas. After I had removed these carefully, I proceeded to enjoy my meal whole-heartedly; though this is a reflection

of my own aversion to sultanas, not a poor culinary choice on behalf of Smaka. My pudding of meringue, cream and berries was delicious, though its similarity to the British summer desert of Eton Mess seemed to place it at odds with the wintery season, a time in my mind of hot and filling food (like the soup and stew I had just polished off!). Again, this may just be a reflection of my ridiculously specific personal tastes, and in any case *'That delicious dessert was a little too summery'* is simply not a strong enough complaint to take heed of. Ignore me.

But don't ignore Smaka this term! The ever-changing menu showcases the staff's tireless creativity in exploring vegan and vegetarian cuisine, and it seems whatever organisational troubles they were experiencing have been rectified, making the evening a thoroughly relaxing and pleasant one. Book in advance to avoid disappointment! ♦

PAST GASQUES

OSTKAKEGILLE

15 November 2014

One of the most honourable, popular and fun traditions at Kalmar is the annual *Ostkakegille*, now completed for the twelfth time. It is also, if I dare say so, quite a bizarre experience for the previously uninitiated. For those of you who are not already familiar with this culinary masterpiece, *ostkaka* is a Swedish milk-based dessert traditionally served with jam and whipped cream. A literal translation would be ‘cheesecake’, although it bears little to no resemblance to the cake we usually call by that name. The *Ostkakegille* is, just as the name suggests, an event completely devoted to this tasty tradition, serving five courses of ostkaka with different exciting and unexpected side dishes. Guests at this past November’s Ostkakegille were treated to an evening filled with puns, singing, speeches and innovative taste combinations, such as ostkaka with pulled pork and the Americanised version of the dessert: ostkaka with Oreo mousse. The entertainment included a three-song musical centred on cheese, increasingly terrible puns and a wonderful performance by the Kalmar choir. Additionally, the *Ostkakegille* serves as your one and only chance at joining the elusive *Ostkakeorden*. Truly, it is the gasque experience of a lifetime. – Sara Wünsche

LUCIAGASQUE

6 December 2014

I could not imagine a more appropriate occasion than Kalmar’s Lucia gasque to introduce my visiting friend to the rich tapestry of Swedish tradition. The festive atmosphere could be felt from beginning to end. We arrived to a warm welcome of hot *glögg* and toast with cheese and almonds; students decked out in all their finery and even a few Santas floating around! It was going to be a good night.

After discovering the identity of your neighbour (an early Christmas present!), the gasque could begin. Kalmar food never fails to impress, and this buffet with several courses was no exception. And judging from the roars of laughter emitted by the Swedish audience, the entertainment was a success as well! The little Swedish I have acquired was not quite sufficient to understand all the sketches, but I was in no way bored. Between the main course and dessert, Adam, the *sångmäster*, thought it would aid our digestion to embrace some fresh (extremely fresh) air. What began as an innocent circumnavigation of the tables, hand-in-hand, to the classic Ylvis tune ‘The Fox’, quickly escalated into a wider ring around the whole nation. He seemed unaware of those unfortunately struck down in their heels by the ice – I’d like to see him stay upright in those bitter conditions!

The most beautiful and memorable moment of the night, however, was the choir. Women and men in white robes holding candles surrounded ‘Lucia’ in the middle, wearing a hat of seven candles, singing the songs with grace and clarity. This contrasted quite drastically with the enthusiastic and drunken rendition of ‘This of Christmas’ with which the night was concluded – a happy ending to a wonderful gasque! – Hélix Charier

UPCOMING GASQUES

RECENTIORSGASQUE

21 February 2015

Snaps drinking, singing while standing on chairs, students serving you gourmet food and strange Swedish skits where the audience can yell out to the actors ... where am I? Well friends, you are now experiencing what a gasque in Uppsala is all about. These traditional three-course dinners have been around as long as the nations have, and present the fancier side of student life. Put on your best suit or knee-length dress and try out what singing and dining is all about this spring term. The *Reccegasque* (the gasque for new members of the nation) will be Saturday, February 21. Make sure to have eaten a little snack before you arrive, as the pre-drink is at half past five and the dinner is sure to be interrupted several times by speeches and singing. The night doesn’t end after the dessert is eaten and the merry guests go upstairs to enjoy coffee or tea with a little kick. No, the *släpp*, or after-party, awaits you in the pub so that can dance with the new friends you’ve just found that evening. Not sure about your singing skills? Just try to follow along in your new Kalmar songbook that you will receive as a attendee of the gasque. There will be some things in English, but sit back and enjoy the beautiful Uppsala tradition of gasques at your new second home, Kalmar. – Kelsey LeGloahec

KROPPKAKEGASQUE

7 mars 2015

Kroppkakan är gudarnas nektar. Ohotad konung på stärkelsetronen. Detta småländska guld är vi kalmariter satta på jorden för att förvalta, och varje mars ställer vi till en hejdun-drande fest för att genom kroppkakeätande bekräfta vår utsökta smak och moraliska överlägsenhet. Så lyder i alla fall den officiella historieskrivningen kring Kroppkakegasquen, men jag skulle vilja modifiera den en smula. Till att börja med: kroppkaka är inte särskilt gott. De lyckas vara stabbiga och jolmiga på samma gång, och när man är inne på sin tredje kaka känns ätandet rätt enförmigt. Förmodligen är det därför som man har lagt till ett moment som man sällan ser på sittningar: en ätärtävling. Ett antal dödsföraktande frivilliga delas in i en herr- och en damklass, och vinnaren (ätaren av flest kroppkakor med tillbehör) av respektive klass får två biljetter till vårbalen. (Här är det för övrigt på sin plats att fundera över tävlingsätande. Varför tävlas det bara i att äta fet, stabbig mat? Varför aldrig isbergssallad? Mer långdistans än sprint, förvisso, men jag har aldrig hört någon avfärda maratonlöpning med att det går för långsamt.) Man kan tro att en sådan tävling urartar i barbari, men jag tycker snarare att den blir så surrealistisk att det nästan blir vackert. Lite som en bortklippt scen ur *Alice i underlandet*. Men, nota bene, det är helt frivilligt att tävla! Det finns vegetariska kroppkakor! Och man kan ju alltid låtsas att det faktiskt är sant att kroppkakan är gudarnas nektar – livet blir mycket roligare då. – David Zetterman

CALENDAR

14 FEBRUARY: Wilde!

The breathless and beautiful creature is once more upon us: the Gay and Queer night of Wilde! is back, throwing open its doors and enticing us into the reverberating beat of the dark. Dance yourself free with seamless, solid techno and then embrace all around you in the loving metropolis of sweaty electro, nostalgic indie and heavy house.

18 FEBRUARY: Cleaning Day

That reverberating beat of the dark, which makes Wilde! an extatic experience, also tends to turn the nation house into a ... less extatic experience. But a determined collective effort will restore it back to its former glory. Breakfast will be served in the morning, lunch is free for everyone, as is the sexa afterwards. And, besides the free food, the good company and the sense of contribution towards a greater good, cleaning days are an excellent way to accumulate points for the staff party at the end of the term.

21 FEBRUARY: Recentiorsgasque

For new students, the *Receegasque* is an excellent opportunity to get to know the more archaic traditions of student life, an unmissable part of the Uppsala experience. The very purpose of this dinner is to show the new students what nation life can be like, but older students also tend to enjoy this occasion; it is a great opportunity to make new friends, and the buzz of excitement in the air is still great to experience. Tickets can be bought at the reception.

25 FEBRUARY: Landskap I

The *Landskap* is the highest governing body of the nation. It consists of all the members of the nation who choose to attend, and those members have a lot of power in their hands. You may use this power to reshape the nation into a better place – or you may just hang around for the free food afterwards.

CALENDAR

27 FEBRUARY: Diskoteket

Get in line for the glorious return of the heady nu-disco phenomenon Diskoteket! Kalmar's best-loved electronic club returns for another unforgettable night of talent from DJ's Martin Brodin and Monitor 66, proving once again that although Kalmar clubs may be fewer and further-between, the intoxicating atmosphere and insatiable beats are well worth the wait...

4 MARCH: Cleaning Day

Again, the nation will be thoroughly mopped and scrubbed, this time ahead of the much-anticipated *Kroppkakegasque*. Everyone may contribute as much as they like, obviously, and there is an ample supply of food, soda and hugs.

7 MARCH: Kroppkakegasque

A *kroppkaka* is essentially a potato dumpling filled with pork. It is a local speciality of the Kalmar region of Sweden, and is therefore celebrated every March. A more rustic experience than most gasques, the *Kroppkakegasque* is a key part of the Kalmar lore.

14 MARCH: Wilde!

Remember that 'loving metropolis of sweaty electro, nostalgic indie and heavy house'? This night it will be rebuilt again, as resonant and extatic as ever.

FROM TRANSIENT TO ETERNAL

The head of the Photography Group writes about the magic of light, darkness and chemistry.

BY EVA GARMENDIA

The first ever photograph was, as Eva writes, taken in 1826. The photographer was Nicéphore Niépce (born Joseph Niépce, but he changed his name at college), a retired scientist. He desperately wished to be able to paint, but his hand was far too shaky. He was, however, a rather successful inventor, who along with his brother Claude had designed some of the first combustion engines. The first camera, or as he called it, the heliograph (meaning 'sun drawer'), was a product of this desire to make pictures: the very first photograph, shown above, showed the view from his study.

History wasn't kind to Nicéphore. His brother Claude moved to England in an attempt to sell experimental combustion engines, but failed miserably and eventually developed serious mental problems, squandering most of the family fortune in fits of manic delirium. Nicéphore himself was already in a frail physical state when he constructed the heliograph, and when his assistant Daguerre eventually managed to turn photography into a financially viable business, Nicéphore was already dead and forgotten.

Light and darkness are the keys to capture a single moment into an eternal photograph that will tell the future what the past was about. In the simplest sense, photography can be explained as the process of creating an image by capturing the differences between light and shadows onto a light-sensitive surface. From the earliest photograph ever taken (1826) to the thousands created just a few milliseconds ago, the technology and light-capturing methods have evolved substantially. We cannot deny that digital photography has exponentially increased the accessibility of creating images, and enabled many more people to get involved with this art, but I would like to focus on black and white analog photography in this piece. There, light, darkness and chemistry all interact, giving you control of the whole process, allowing you to transcribe your experiences onto paper and to return to that moment any time you wish.

To start with, you'll need an analog camera and some black and white film, and then you just shoot whatever feels interesting around you. Since black and white photography renders color negligible, try to focus on scenes with strong contrasts between light areas and dark areas, areas with special patterns or areas with texture. Try to see the world without color and shoot! This might

seem tricky but you only need a bit of practice. To explain what is happening inside the camera when you are taking the photo: you are letting light inside and projecting what you see onto the film. Black and white film is coated with a light sensitive material (silver) and when light touches it, its chemical state changes. At this moment there is an invisible image on your film, ready to be developed.

The developing process allows all parts of the film touched by light to become permanent black bits, whereas the areas that light never reached are washed away and appear transparent. This is what is called a negative, where what in reality was full of light is now black, and vice versa. From this point you can make prints of your pictures. This uses the same principles explained for taking the image into the film. To make a print, a light-sensitive paper is used, and with the help of a machine called an enlarger, you project light through the negative. Here, light will go

through transparent parts of the negative easier than through darker parts and, like before, it will change the chemical state of the particles in the paper. With this, you go from having a small negative image of the picture that you took to having a bigger positive image, recreating what you saw in front of your eyes. This type of photography allows you to explore and manipulate the dichotomy of light and darkness. The process involves reversing the roles of light and shadow to create permanent hard-copy transcriptions of impermanent scenes around you, and presents an interesting dialogue of how man-made technology interacts with the natural state of things. The best part of this is that you can learn and perfect this technique in the Kalmar Nation's photography group! Joining gives you access to our darkroom, fully equipped with the chemicals and expertise needed to show you the way from sight to paper. ♦

EN SVENSKARGENTINSK KULTURKROCK

Vår nyss hemflugna Latinamerikakorrespondent delar med sig av sina iakttagelser.

AV SANNA SVANSTRÖM

Jag gillar egentligen inte ordet »kulturkrock«. Detta för att »kulturkrock« har en så osökt negativ klang: hårt, ont, farligt och med potentiellt dödlig utgång. Dessutom missbrukas ordet alltför ofta av folk som bara vill poängtera olika kulturers påstådda oförmåga att leva i symbios, vilket ju är högkvalitativt larv. Däremot kan jag ju inte förneka att det finns tillfällen när olika människors uppfattning om vad som är helt rimligt inte riktigt stämmer överens, baserat på kulturer och traditioner. Skulle dock uppskatta ett mindre kantigt ord än »kulturkrock« – kanske »kulturmöte«, eller »kulturkram«?

Några sådana mötte jag i alla fall i den lilla byn som är Buenos Aires. Här kommer ett axplock:

1: KINDPUSSANDE

Gud alltså, detta ansiktskyssande. Jag hade ju viss erfarenhet av detta efter min korta sejour i Spanien, men det slog mig ändå med ny styrka hur otroligt obekvämt något så enkelt som en hälsningscermoni kan bli. I Argentina nöjer de sig i alla fall, Gud ske lov, med en distinkt kindpuss och sen är det hela över: du behöver bara sikta åt höger (mycket höger-normativt men what to do) blunda, smacka till och sedan är det över. I Spanien kör de

på två vilket innebar dubbelt så mycket tid med ansiktena tätt ihop = dubbelt så mycket obekvämt. Vi blev dock ganska vana och det hela utvecklades till att bli om inte en vana så i alla fall en smula mindre obehagligt. Det jobbigaste var när vi mötte argentinare som var omtänksamma nog att vara uppmärksamma på att vi var utlänningar och ville vara artiga och hälsa på nordeuropeiskt manér: vilket innebar att de flackade med handen halvvägs uppe till hälsning medan vi lutade oss framåt med kramp i kindmusklerna tvekande över vilken hälsningsprocedur som skulle trumfa och därmed genomföras. Usch. Pinsamt. Stelt. Ovärdigt. Det blir som handen i skrevet när den ena vill skaka hand och den andra kramas bara att det blir handen i skrevet PLUS en fumlig puss i ansiktshöjd. Hua.

2: DET HÄR MED TIDER

Ingenting stämmer vad gäller tid i detta land. Till att börja med har argentinarna (och ryktet säger sydamerikaner generellt) ett nästan osunt avslappnat förhållande till tid. *Mañana mañana* ÄR en faktisk företeelse. Till exempel är det väldigt svårt att säga när saker öppnar och stänger: de tar det lite som det kommer, ibland kan en mindre affär slå igen

några timmar mitt på dagen eller kanske inte öppna alls av oypnade anledningar. Barer och uteställen stänger ofta först när allt folk har gått hem och en hel butik kan öppna en halvtimme tidigare bara för att de såg att du stod utanför och kikade in. Ingen ordning alls, med andra ord. Dessutom är de ju helt tofsiga vad det gäller mat- och sovklocka; Skalman skulle lida helvetets kval i Buenos Aires. Det finns ingen logik eller möjligt fungerande system i deras dagliga rutin. Deras sista mål mat är typ 22:00–24:00? När de går upp typ vanlig tid som alla människor gör, på morgonen? Är det ett skämt? Vi försökte äta ute på en lite finare restaurang innan åtta-halv nio. De skrattade åt oss och hänvisade till »riktig middagstid«. En taxichaufför sa »buenas tardes« – »god eftermiddag« – klockan sju på kvällen. Dessutom verkar inte staden ha ett system à la kontorstimmar eller arbetsvecka här: sogubbarna kan köra förbi ett på natten och en lördagsmorgon kan taklagarsnubbar komma förbi för att fixa tak. Jag förstår ingenting.

3. ARTIGHETEN VS. RÄTTFRAMHETEN

Argentinarna är ett nästan löjligt artigt folk. Tappar du något hinner du knappt märka det innan någon vänlig själ plockar upp det åt dig, varje »hola« följs av ett gemytligt »como estas« eller »como anda« och ser du förvirrad eller nedstämd ut kommer en argentinare sättande som räddaren i nöden för att fråga vad hen kan göra för dig. Samtidigt har argentinarna inga som helst problem med att berätta exakt vad de tycker och tänker, oavsett om du har delgivit dem en fråga på ämnet eller inte. Vi har fått förklarat av oss vem av oss som är bäst respektive sämst på spanska, hur vi borde eller inte borde klä oss (!), och som utländska tjejer blir också vårt utseende regelrätt recenserat på daglig basis. Det sistnämnda är faktiskt inte så

skoj. Jag blir dagligen påmind om min hårfärg (RUBIA! RUBIIIIAAAA!) och kommentarerna om hur vackra och snygga jag och mina kompisar är ekar mellan gatorna där vi går och cyklar fram. Är jag då en otacksam liten *perra* som inte kan ta emot en komplimang? Not so much. Det handlar inte om komplimanger, utan om män som tycker att de har en gudasänd uppgift att förklara för oss vad de tycker om vårt utseende. De söker inte ögonkontakt, de säger det inte ansikte mot ansikte, de skriker det när vi cyklar förbi, tutar och hojtar eller viskar det vi passerar på gatan (eller, min ABSOLUTA favorit, kallar på oss som om vi vore djur). De har ingen avsikt att på riktigt söka kontakt. Ibland känner jag för att gå fram till valfri kommentator och säga »Hej! Vad gulligt att du påminde mig om att jag är blond, hade HELT tappat det för en stund, det hade kunnat bli pinsamt. Hur är läget?« Jag misstänker att de ej hade varit så kaxiga då. Tyvärr är det inte ett problem som är begränsat till när en kultur möter en annan: de argentinska kvinnorna får nog sin beskärda del av skrik och vislingar, men kanske inte riktigt i samma utsträckning då vi blir enklare offer på grund av att vi helt enkelt ser utländska ut, med allt vad det nu kan innebära.

Så, kulturmöten på gott och ont minst sagt. Vad som slår mig mest är att allt i det här landet befinner sig i ett läge av absolut hundra procentig känslöytring, vilket förbluffar en inte så lite reserverad svensk med stark känsla för *personal space*. Värme är oftast alldeles alldeles underbar, men den kan också bränna till. ♦

INTERVIEW NINE: THE BANK

Our English correspondent is trying to find her place in life. So far, she has not been successful.

BY ANGELA HICKS

‘So what do you think we do here at the Bank of England?’
 ‘Um, you look after the money? I mean our money? I mean no one’s money? That is to say, the country’s money? The government’s money? America’s money? No, wait. You lower interest rates? Raise them? Keep them the same? Make them match inflation? Yes, that’s right, you do stuff to inflation. You raise it maybe? Or not? You set the nation’s fiscal policies? Do something with quantitative easing? I’ve remembered; you look after the gold, right? In the vaults? Can I see it?’

After that disastrous first question and my truly tragic answer it probably comes as no surprise that Interview Nine will not be my last one: sadly they decided not to hire me for some reason.

Nevertheless, this still remains one of my favourite interviews ever. Firstly, it was for the Bank of England. The satisfaction of being able to walk up to the massive double doors of the Bank. Of. England. and say ‘step aside doorman; I have an interview here’ was enormous. Okay, so I didn’t actually quite say that; I more waved the email I’d received and squeaked a plea to be let in, saying something along the lines of: ‘I think

I’m meant to be here but I’m not quite sure. Help me!’ Nevertheless, having unaccountably made friends with a lot of economic students and basically being a bit of a snob myself, my delight in being invited to visit the bank was great indeed.

Secondly, one of the interviewers had the most amazing moustache ever. It was so large and thick and impressive, and it curled up at the ends in the most glorious manner. I couldn’t take my eyes off it, something which definitely made this interview easier. Normally I spend the majority of the time studying my own hands, attempting to avoid catching anyone’s eye, my logic being that if I don’t look at the interviewers then they might ask someone else, but for once I felt quite comfortable staring.

Thirdly, they were just lovely people, something truly remarkable in the world of job interviews. I’ve had interviews where the examiners – sorry, interviewers – act like Jeremy Paxman in his glory days, questioning and re-questioning every answer you manage to stutter as they glare at you from across the enormous table they’ve sat you at, apparently with no other purpose than to intimidate you since it can’t be practical to sit in seats so far apart that you have next to no

hope of hearing each other:

‘I need a specific example I’m afraid. Come on; I’m going to have to hurry you. An example of an achievement you’re proud of which isn’t work-related or associated with your studies and which clearly demonstrates your ability to think outside the box. Nothing? Well, that’s very disappointing.’

I’ve had interviews where it’s clear that the panel are bored or have already made up their minds against you:

‘Well, that’s your fifteen minutes up. Tell the next candidate to come in on your way out. If you don’t hear from us then you haven’t got the job.’

I’ve had interviews where they ask a confusing and unclear question and then just bark it louder and louder at you when you ask for clarification as if that will somehow make you understand:

‘How would you improve the efficiency of our printing policy on a week to week basis?’ ‘I’m sorry?’ ‘HOW WOULD YOU IMPROVE THE PRINTING?’ ‘Um-’ ‘THE. PRINTING. HOW. WOULD. YOU. IMPROVE. IT?’ ‘I don’t know. I don’t know, sir. I know nothing about your current printing policy. Please don’t shout at me again, sir.’

All of these interviewers leave you feel-

ing exhausted and washed out and like you would rather spend a lifetime pretending to be deaf and dumb than to have to sit through another conversation like that again.

But the bank was not like this at all. I had expected snootiness of the highest order but they were kind and considerate and listened politely. Even after my train wreck of a first answer they smiled in a friendly manner and simply thanked me for providing such a full response. Somehow they stopped me feeling horribly stupid and crying for the rest of the interview. Of course, as soon as I’d left and had time to think over what I’d just said nothing could stop the endless waves of embarrassment from washing over me. Nevertheless, their kindness when it mattered means that this will always be an interview I remember fondly, even if I do still blush when I think about my own part in it.

I should also add that since then I do now know what the Bank of England does, probably, mostly, at least a little bit, hopefully. ♦

ÄMBETSMÄN PÅ KALMAR NATION, VÅRTERMINEN 2015

FÖRSTE KURATOR
Viktor Botö

INSPEKTOR
Anders Ahlén

LEDAMÖTER AV STYRELSEN

Jenny Arvidsson
Christina Fredriksson
Mikael Gustafsson
Fredrik Karlsson
Tina Karlsson
Sofia Zetterman

RECENTIORSFÖRMÄN

Maria Carlsson
Elin Holm
Eskil Vesterlund
Sofia Zetterman

INTERNATIONELLA SEKRETERARE

Kelsey LeGloahec
Ayala Ples

KLUBBVÄRDAR

Alexandre Bachelet
Julia Barrow
Mikaela Falkestad
Linnéa Hallberg
Elin Kinnander
Erik Kull
Johannes Köckeis
Clara Latimier
Milla Näsström
Annika Stengard

ANDRE KURATOR
Linn Persson

SKATTMÄSTARE
Magnus Eklund

LEDAMÖTER AV FÖRVALTNINGS-
RÅDET

Agne Lindberg
William Nisser
Anders Pohl
Cindy Stuesson
Mikael Wingård
Daniel Åberg

TEATERFÖRMÄN

Emil Karlsson

SPEXFÖRMÄN
vakant

FOTOFÖRMÄN
Eva Garmendia

BLANDBANDSFÖRMÄN

Emil Karlsson

KLUBBMÄSTARE
Ayala Ples

Tonja Zakrzewski

KÖKSMÄSTARE
Harriet Dunn

SEXMÄSTARE
Amanda Holm

TREDJE KURATOR
Jens Wendel-Hansen

SEKRETERARE
Anna Ferguson

SUPPLEANTER AV STYRELSEN

Linnéa Wikner (1:a)
Li Svensson (2:a)
Astrid Pajur (3:e)

SUPPLEANTER AV FÖRVALTNINGS-
RÅDET

Hans Eriksson
Björn Jacobsson
Petrus Königsson
Karl-Wilhelm Olsson

IDROTTSFÖRMÄN

Hjördis Steen
vakant

KÖRFÖRMÄN

Johannes Z. Wolff

KULTURFÖRMÄN

Erika Dahlin Jönsson
Emelie Gladh

UTHYRNINGANSVARIGA

Christina Fredriksson
Tina Karlsson

KONDISVÄRDAR

Ayala Ples
Tonja Zakrzewski

PUNCHLINEANSVARIG

Erik Bamberg

MÅNDAGSFÖRMÄN

Marta Johansson
Agnes Runeby
Rebecca Sand

OPEN MIC-ANSVARIGA

Marcus Andersson
Hélise Charier

REDAKTÖRER

Sam Le Butt
David Zetterman

HEMSIDESFÖRMÄN

Per Hård af Segerstad

NATIONSFOTOGRAF

vakant

BIBLIOTEKARIE

Sofia Zetterman

ARKIVARIE

Hanna Kronblad

ÖVERARKIVARIE

Jesper Larsson

LEDAMÖTER AV VALNÄMNDEN

Filip Bromberg
vakant

LEDAMOT AV HJALMAR APPEL-
TOFTS STIPENDIENÄMND

Mikael Gustafsson

LEDAMÖTER AV SEKRETA UT-
SKOTTET

Birgitta Garne
William Nisser
Mikael Wingård

MUSIKFÖRMÄN (DISKOTEKET)

Adam Vesterbacka
Linnéa Gyllingberg

KÅRMARSKALK

Li Svensson

FANBÄRARE

Filip Sundblad
Linnéa Wikner

SÅNGANFÖRARE

Adam Vesterbacka

LANDSKAPETS ORDFÖRANDE

vakant

KAMMARSKRIVARE

Eskil Vesterlund

HUSFÖRMÄN

Daniel Persson

LEDAMÖTER AV REVISIONS-
NÄMNDEN

Astrid Ekelund
Anders Nordkvist
Richard Persson
Kristoffer Åslund

FACKREVISOR

Ingemar Rindstig

LEDAMÖTER AV BESVÄRS-
NÄMNDEN

Mattias Konneback
Lotta Königsson

SUPPLEANT AV BESVÄRS-
NÄMNDEN

Maria Rydell

MUSIKFÖRMÄN (LYSSNA)

Sten Nygren
Frida Näsman

MUSIKFÖRMÄN (NO FLEX ZONE)

Maria Gustafson

PR-FÖRMÄN

Oscar Billing
Erik Olsson
Berit Sepp

ALUMNSEKRETERARE

Arvid Gynnå

TEKNIKFÖRMÄN

Marcus Andersson
Johan Wallin

DATORFÖRMÄN

Magnus K. Modéer

FIXARE

Magnus K. Modéer

LEDAMOT AV BORTOM BULLRETS

STYRELSE

Joakim Medin

SUPPLEANT AV BORTOM

BULLRETS STYRELSE

William Nisser

LEDAMÖTER AV RACKARNÄBBETS

STYRELSE

Arvid Gynnå

William Nisser

ANSVARIG UTGIVARE

Viktor Botö

KALLELSE TILL LANDSKAP

Alla landsmän av Kalmar nation i Uppsala kallas härmed till 2015 års första lagtima landskap, den 25 februari 2014 klockan 18:15 i festsalen. Glöm inte bort att ta med legitimation och bevis på medlemskap, till exempel nationskort.

PRELIMINÄR FÖREDRAGNINGSLISTA

Formalia

1. Landskapets öppnande
2. Val av två justerare
3. Val av rösträknare
4. Godkännande av kallelsen
5. Fastställande av föredragningslistan
6. Adjungeringar
7. Föregående protokoll
 - a) Landskap 5 2014-12-02
8. Upprop
9. Meddelanden

Rapporter

10. Verksamhetsrapport
11. Ekonomisk rapport
12. Styrelsens rapport
13. Övriga rapporter

Valärenden

14.
 - a) Val för ledamöter av valnämnden fram till första landskapet 2015 (3)
 - b) Fyllnadsval för 2011-2015: nationskaplan, proinspektor
 - c) Fyllnadsval för 2015: landskapets ordförande, idrottsförman

Övriga ärenden

15. Information om organisationsutredningen
16. Utvärdering av höstterminens verksamhet
17. Val av seniorer
18. Övriga frågor
19. Ordet fritt
20. Slutupprop
21. Landskapets avslutande

Detta är Alice Gwynne Vanderbilt, gift med den stenrike Cornelius Vanderbilt och en av New Yorks mest framstående societetsfruar kring sekelskiftet. Men varför är hon utklädd till glödlampa? Vänd blad och se!

En höstnatt 1939 släckte man ner hela Storbritannien.

Tyska flygplan hade börjat svärma över de brittiska öarna och Krigsministeriet ville inte sitta passiva. När mörkret föll släcktes gatlyktor, trafikljus, till och med fyrrar. Att tända en cigarett gav dryga böter.

Det är när en ordning bryts som den syns tydligast, och hösten -39 visade alldeles för tydligt hur beroende det moderna, automatiska och elektrifierade samhället var av konstant belysning. Bilisterna krypkörde genom nätterna med dörrarna öppna, för att kunna orientera sig mot vägarnas mittlinjer. Spårvagnar blev till livsfaror. Faktum är att många fler britter dog av trafikolyckor orsakade av mörkläggningen än av tyska bomber.

En modern stadsbo kan nog knappast föreställa sig det kompakta mörker som låg över oss ända fram till sekelskiftet. Inte bara brist på starkt ljus utan en verklig, ogenomtränglig svärta. Naturligtvis var alla rädda för mörkret. Där fanns det okända, det osäkra och det tabubelagda, gestaltat i historier om tomtar och troll och mymlingar och vittror och gastar och bjäror.

Det fanns många sätt att lysa upp sin omgivning, och de var alla hemskt ineffektiva och opraktiska. Fram till 1700-talets slut var de alla varianter av ensamma, nakna lågor, som skapade små privata bubblor av ljus i mörka rum. Med tiden ersattes ljusen av starkare oljelampor, men de stank och täckte hela rummen med flottigt sot.

Kring 1800-talets mitt började elektriciteten nå bortom laboratorierna, men det dröjde rätt länge innan samhället begrep vad det skulle göra av den sprakande nymodigheten. De första som använde sig av den var faktiskt tivolin. De pumpade in elektricitet i döda djur eller avrättade brottslingar, och åskådarna häpnade när den döda materian

började skaka och sprattla. Därefter anamades elektriciteten av alternativmedicinen. Charles Darwin, som led av något slags svårdiagnostiserat utmattningssyndrom, hörde till dem som gav upp hoppet om den konventionella läkarvetenskapen; i stället gned han regelbundet in sig med ättika och fick därefter svaga elströmmar skicka genom kroppen. Det var först på 1890-talet som elbelysningen hittade in i hemmen, och det verkar som att tidens överklass bemötte sin nya upplysta tillvaro med en sorts hatkärlek som påminner om vårt eget förhållande till den digitala revolutionen. Ett exempel är Alice Vanderbilt, ohyggligt rik societetsfru i New York, som anordnade en överdådig maskeradbal för att fira elektrifieringen av det Vanderbiltska residenset (hon var själv utklädd till glödlampa), men bara ett par veckor senare lät riva ut alla sladdar när tjänstefolket tyckte att det luktade bränt från köket.

Alice Vanderbilt var inte ensam om att vara rädd. Sekelskiftets elektriska ledningar var förvisso en dödsfälla – tidens elektriker bemöttes med rätta ungefär som dagens djuphavsdykare, krokodiltämjare och motoreyklar – men det var mer än så. Robert Louis Stevenson skrev att det skarpa elljuset »bara skulle skina på mord och offentliga brott, eller i sinnessjukhusens korridorer, en fasa att förhöja fasan«. När vi ställs inför nya otäckheter blir de gamla hoten trygga: vi kunde handskas med gastar, bjäror och ljotor, men när lampan var på gick det inte längre att externalisera hoten. Det måste ha varit ohyggligt.

Men när mörkret var tillbaka, den där första brittiska krigshösten, var det mer skrämmande än någonsin. *För om ljuset inom dig är mörker – hur djupt blir då inte mörkret?*

D. Z.